

ELS NOMINALISTES ACTUALS

Els primers escolàstics deien que Déu volia una cosa perquè era bona. I els nominalistes: que una cosa era bona perquè Déu la volia, ja que el seu poder és absolut. És el que ara creuen els nostres legisladors: Una llei és bona només perquè ells l'han aprovada, independentment de si ho és o no en realitat o de si s'ajusta o no a la veritat. Així s'inventen noms nous, no per nomenar noves situacions, que seria el raonable, sinó per fer més digeribles certes situacions, creient sovint que perquè s'ha canviat el nom, s'ha canviat la cosa. Com ara, que per canviar de sexe, només cal que hi hagi un paper oficial que ho digui, tot i que la realitat no hagi canviat en absolut, ja que: "Nomen non fit homeni", "el nom no fa la persona". Hom es pot dir *Iglesias* i ser anticlerical. Per això sovint legalitat i veritat no coincideixen, com per a molts el lloc legal i el lloc real del seu naixement. El cas és, que el dret natural (invariable) no és sempre sostenible ni tampoc ho és el dret positiu (canviant), perquè el que avui considera delictu, demà pot ser un dret (com ha passat amb l'avortament). I així, com que no hi ha res segur, hem caigut en un relativisme absolut.

Abans, juristes i teòlegs sotmetien el domini humà a la voluntat del Creador, és a dir, a les lleis naturals, físiques i racionals. Però ara la llibertat no és vista com una llibertat-deure, sinó com una llibertat-dret propietària de tot el que hom té: vida, drets i béns. I per defensar aquestes propietats, el poder polític ha de fer lleis que les protegeixin. I com que el dret natural no permet acaparar més del que hom pot consumir, perquè tothom ha de tenir el necessari per viure, la propietat, que és una convenció social, s'ha sacralitzat com inviolable.

A la Bíblia, el model és el ric, perquè la riquesa era senyal de la benedicció divina, el pobre no és admirat per ningú. Però en la paràbola de Llätzer i del ric Epulò de Lluc el pobre ocupa el centre i la pobresa no és càstig diví, ni una fatalitat. Hi ha llätzers perquè hi ha epulons que es neguen a veure la injustícia. I per tant la pobresa com un mal que s'ha de combatre. Els pobres són víctimes del model dels propietaris i en tant que víctimes els preferits de Déu, que escolta el seu clam. La funció social dels béns i el seu ús solidari són l'alternativa a la possessió injusta, irracional i socialment nociva del l'avar que acumula. I per això el ric s'ha de convertir. La dificultat està en el individualisme possessiu, que porta a acumular el que no tenim per comptes de compartir el que tenim, i crea un abisme entre rics i pobres, perquè les relacions humanes s'han de construir des de la solidaritat i la justícia social.

E. ZARAGOZA

EDITORIAL

AUDICIONS DELS ALUMNES DE L'ESCOLA MUNICIPAL DE MÚSICA

En aquesta edició publiquem a la columna del costat un escrit del nostre col·laborador Josep Cullell que, amb el títol de **Músics Guixolencs**, fa referència a l'ens autònom municipal com és l'escola de música i la gran quantitat d'alumnes que ha tingut i té actualment. Uns joves guixolencs amants de la música que l'estudien i la practiquen i que alguns d'ells amb el temps s'han obert pas i han tirat endavant en la seva carrera musical tenint actualment una reconeguda fama, més a fora de Sant Feliu que no pas a la mateixa ciutat nadiua, en la seva variada interpretació o creació musical. N'anomena uns quants del gran nombre que al llarg de la història i dels anys ha tingut Sant Feliu.

Cullell també esmenta que es podria rendibilitzar musicalment el gran actiu que representen actualment els alumnes existents a l'escola municipal, donant a conèixer als ciutadans de primera mà la gran activitat i cultura musical que adquireixen en els seus estudis. Fa el suggeriment que per tal que fos coneguda aquesta activitat, es podria concretar en una programació regular i rotatòria d'audicions de solistes, de grups de cambra, duos, trios... d'aquests músics guixolencs, durant les vuit setmanes de juny i juliol, en algun espai d'aforament reduït però cèntric, de ràpid accés (probablement a l'aire lliure, també). Es tractaria d'unes audicions, d'uns concerts no pensats per servir només d'espectacle musical importat a la ciutat, com ho és el Festival de la Porta Ferrada (de celebració irrenunciable), sinó també pensats per a l'obtenció d'un rendiment raonable (immediat i a llarg termini) de la realitat musical de la nostra ciutat.

La idea que presenta Cullell està plena de bones intencions i seria molt interessant que es pogués portar a cap, però malauradament s'ha pogut comprovar en diverses ocasions passades que els alumnes de l'escola i per part de qui ha correspost no se'ls ha tingut en compte a l'hora de programar actuacions a Sant Feliu, tal com ara proposa Cullell, especialment en edicions complementàries al Festival de la Porta Ferrada, i no ells sinó molts altres músics guixolencs. Actualment la presència i activitats dels alumnes es limiten a intercanvis amb altres poblacions, orquestrades, concerts de fi de curs...

I per reblar més el clau, parlem d'una Escola Municipal de Música que tot i els anys transcorreguts des de la seva creació, cap equip de govern municipal que ha passat per l'Ajuntament ha estat capaç de donar-li nom. Sant Feliu ha estat bressol de músics il·lustres, reconeguts i de renom i per tant seria molt fàcil buscar-ne un. Tot és qüestió de parlar-ne o tal com es diu actualment, tenir voluntat política de fer-ho.

MINOTÀRIES GUIXOLENCS

Músics guixolencs

Ara mateix, posats a recordar (amb una enumeració que no vol ser gens exhaustiva. Disculpes) podríem dir que hi ha una bona corrua de guixolencs, la vida dels quals gira al voltant de la música. Diguem-ne algun de lligat a la música culta: **Josep Ribera, Tina Gorina, Gina Reyner, Sònia Rodríguez, Anna M. Llandrich, Irene Ferrer, Sònia Roman, Ferran Cullell, Jaume Oliver, Diem-Huong Tran, Joan Ferrer, Núria Jiménez, Carles Font, Laia Pijoan, Jordi Ortega, Jordi Martín, Cristina Pujol, Esther Díaz, Anna Sánchez...** etc., i altres noms lligats a la música popular i als seus diverses gèneres (jazz, pop, rock, cançó, folklore...): **Rafael Subirachs, Xavi Monfort, Xavi Lloses, Marc Clos, Agus Segura, Jordi Saubí...** etc.

A aquest reduït i incomplet recordatori podríem afegir-hi el fet actual d'una Escola Municipal de Música amb una inscripció d'alumnes que enguany arriba als 325 matriculats. És el reconeixement d'una tradició innegable que té els seus inicis en noms com: **Marià Vinyas, Juli Garreta, Josep M. Vilà, Joan Padrosa...**

Si, a la nostra ciutat, la interpretació o creació musical, hi té una representació tan nombrosa, sembla raonable suposar que seria bo que aquest fet pogués mostrar-se i demostrar-se de manera regular i pública (es tractaria de rendibilitzar municipalment el fet que, d'acord amb la partida pressupostària municipal, un alumne de l'Escola Municipal representa un cost per al municipi de gairebé 500 euros anuals). Es tractaria de no res més que la ciutadania guixolencs pogués conèixer de primera mà i gaudir de manera directa i propera de l'activitat cultural o artística dels propis ciutadans, més enllà, en aquest cas, de l'activitat interna de l'Escola Municipal de Música.

La idea que aquests i altres noms guixolencs puguin servir de guia i estímul per a l'activitat o per a la dedicació musical de membres de les generacions més joves de la ciutat podria concretar-se en una programació regular i rotatòria d'audicions de solistes, de grups de cambra, duos, trios... d'aquests músics guixolencs, durant les vuit setmanes de juny i juliol, en algun espai d'aforament reduït però cèntric, de ràpid accés (probablement a l'aire lliure, també). Es tractaria d'unes audicions, d'uns concerts no pensats per servir només d'espectacle musical importat a la ciutat, com ho és el Festival de la Porta Ferrada (de celebració irrenunciable), sinó també pensats per a l'obtenció d'un rendiment raonable (immediat i a llarg termini) de la realitat musical de la nostra ciutat.

JOSEP CULLELL-RAMIS

www.setmanariancora.cat - facebook: Setmanari Àncora - Imprimeix: Arts Graf. Fontané. c/ Fortuny, 2-A, 17190 Salt. - Dipòsit Legal: GI-22-1961.

El Setmanari ÀNCORA és una revista independent, oberta a tots els matisos i a totes les ideologies i la seva opinió només es reflecteix en els articles editorials. Ni la revista ni els col·laboradors habituals, no se solidaritzen necessàriament amb les opinions que exposen, defensen i signen els autors de llurs articles.

Edita: Associació Cultural Bitàcola - Director: Josep M. Isern.

Redacció, administració i publicitat: Passeig dels Guixols, 17-Galeries del Mar - Horari redacció: dilluns de 18 a 20 hores - Tel. i fax: 972 328 366 - Adreça postal: Apartat 99 - 17220 Sant Feliu de Guixols - Adreça electrònica: redaccio@setmanariancora.cat -

Subscripcions:

FORMAT PAPER LOCALS: ANUAL: 80 €
TRIMESTRAL: 20 €
FORMAT PAPER FORANS: ANUAL: 100 €
TRIMESTRAL: 25 €
FORMAT DIGITAL (Format pdf): ANUAL: 60 €
TRIMESTRAL: 15 €

Membre de (E) ACP

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència